No. 52. 1841.

VLISSINGSCHE COURANT.

Zaturdag 1 Mei.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 25 April. Het tweejarig dochtertje van den Prins van Pruissen is des middags van den 18 April, door de onvoorzigtigheid van hare statiedame, te Berlijn uit een paleisvenster naar beneden gevallen, en zou zeker op straat dood zijn geweest, ware niet toevallig een kleermakers gezel voorbijgekomen, die het kind vallen zag en het in zijne armen onbeschadigd en vrolijk heeft opgevangen. De doorluchtige Vader is dan ook zonder verlet, naar Petersburg op reis gegaan. Men wil, dat de staatsiedame in kwestie reeds op de vesting zit, en de snijderskland in den Adelstand is verheven.

— De *Deutsche Adelszeitung* meldt uit Weenen: Toen, eenige dagen geleden, eene Engelsche familie in Krain in een bosch kwam, werd zij door roovers overvallen. Zeer duidelijk hoorden men de woorden des aanvoerders: „Slaat de mannen dood, tot op den koetsier, en laat de vrouwen gaan." Nadat de rooverbende eene aanzienlijke som gelds weggenomen, en de bede der vrouw om het leven haars mans te sparen, afgeslagen had, ontkwam de vrouw gelukkig met haar rijtuig naar de naastbijgelegene plaats, en daar de volgende dag een zondag was, ging zij naar de kerk. Doch hoe zeer verschrok zij, toen zij in den predikant (*Prediger*) het hoofd der rooverbende herkende. Terstond verliet zij de kerk en gaf de zaak bij den regter aan, die er geen geloof aan kon hechten, daar hij den ijver en vromen wandel des predikants kende. Doch om de vrouw te bevredigen, deed men bij den geestelijken (*Geistlichen*) een huiszoeking, en vond onder eene valdeur aanzienlijke sommen gelds, wapenen, en de rooverkleeding, welke de vrouw terstond herkende. Daarop werd de predikant in hechtenis genomen, en hij verbeidt nu zijne geregte straf. De stukken zijn reeds bij de crimінele regtbank te Weenen ontvangen.

ENGELAND.

LONDEN, den 24 April. Sedert 1836 bestaat alhier, onder den naam van *Female Servants Home Society*, eene maatschappij, wier doel is om te zorgen voor de buiten dienst zijnde vrouwelijke dienstboden. Uit deswege gedane nasporingen is gebleken dat er omstreeks 107,000 vrouwelijke dienstboden in Londen en in de onmiddelijke nabuurschap zijn, waarvan altijd 15,000 buiten dienst of van dienst veranderd zijn. Velen dezer laatsten geraken in verkeerde handen, of tot ellende, daar hunne geringe bezitting, zoo lang zij geene dienst hebben, weldra is verteerd. Tot onzedelijkheid vervallen, komen zij nooit weder in eene, of althans in eene behoorlijke dienst. De bedoelde maatschappij trekt zich derhalven de buiten dienst zijnde vrouwelijke dienstboden aan; er zijn daartoe huizen opgerigt; aan het hoofd van elk huis is eene bedaagde vrouw gesteld; degene, die hierin eene plaats wil erlangen, meldt zich bij een lid der maatschappij aan, en betaalt een schelling in de week; daarvoor heeft zij woning, vuur, licht, een bed en het gebruik van de keuken, 's ochtends en 's avonds wordt godsdienst-oefening gehouden, en in allen opzigte wordt op het zedelijke karakter der dienstboden gewerkt. Deze instelling heeft reeds veel goeds voortgebragt.

— Een verschrikkelijk ongeluk heeft den 21. in de kolenmijnen van New-Castle plaats gehad. Er heeft een ontploffing plaats gehad, waardoor van de 34 werklieden slechts 3 zijn gered.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 26 April. Het getal fransche, belgische, duitsche, spaansche en andere werklieden, die reeds aan de vestingwerken dezer hoofdstad arbeiden, wordt op minstens vijftigduizend begroot.

De doorloopende muur, welke Parijs en de gezamenlijke voorsteden omringen moet, zal, in doorgaande linie gerekend, ruim drie en dertigduizend ellen bevatten. Aan de punten van uitgang der vijf en dertig groote en zeventien kleine straten, welke deze ringmuur doorsnijden, worden voor als nog geene eigenlijke poorten en bruggen aangebragt, doch is in geval van nood daarin voorzien. In de gracht van een gedeelte der vier en negentig fronten zal, des vereischt, water uit de Seine, en uit de kanalen van Ourcq en St. Denis kunnen worden afgeleid.

Het getal der groote afgezonderde forten, sommigen waarvan op vele uren afstand van de hoofdstad liggen, is veertien, maar in tijd van gevaar zullen nog onderscheiden werken daar tusschen opgeworpen worden.

— Het *Journal des Débats* van heden behelst het volgende overzigt van de vermeerderingen, welke de nog niet lang geleden, naar men zeide, min of meer veronachtzaamde Engelsche zeemagt, door buitengemeene inspanning, in de laatste zeven maanden verkregen heeft; zie hier het artikel:

„ Ongetwijfeld herinnert men zich, met welk eene hevigheid, gedurende de maanden Augustus en September ll., de Engelsche dagbladen der Torij- en der radikale partij van alle kleurtinten, aan het Britsche ministerie verweten, dat het de marine van Groot Brittanje zoo zeer veronachtzaamd en derzelver uitrustingen op zulk eenen lagen trap gebragt had, dat men bijna ernstig bezorgdheid voor Engelands opperheerschappij ter zee scheen te koesteren. Sederd dien tijd is al die verbolgenheid langzamerhand bedaard en, ondanks de beduchtheid, welke de toestand van het Oosten kon inboezemen, in weerwil der dreigende wending, welke de zaak van den Heer *Mac-Leod* een oogenblik lang scheen te nemen, is dit twistgeschrijf niet weder begonnen. De strijd heeft zich almede niet hernieuwd, toen voor eenige dagen het budget der marine in het parlement gestemd is; men mag zelfs zeggen, dat het zonder discussie is toegestaan. Wat heeft dit te beteekenen?

De reden daarvan is, dat sedert de maand September ll. de zee-arsenalen van Groot Brittannie eene werkzaamheid en eene ontzettende kracht van hulpmiddelen (*une immensité de ressources*) aan den dag gelegd hebben, die bijna wonderdadig schijnt. In de geschiedenis wordt met veel ophef gesproken van dien trek der Venetianen, toen zij, om aan Koning *Hendrik III* van Frankrijk te toonen wat hun scheepswezen vermogt, eene galei bouwden, toetuigden en van al wat noodig was voorzagen, gedurende den dag, dien hij besteedde om hun arsenaal te bezigtigen, de krachten en werkzaamheid, welke de Engelsche havens nu laatstelijk aangewend hebben, zijn weinig minder verbazend.

Met het begin van September 1840 bezat Engeland zeven en twintig linieschepen in commissie, dat is te zeggen van eenen staf voorzien. Van die zeven en twintig schepen bevonden er zich vijftien, volkomen uitgerust, in de Middellandsche zee, onder bevel van Admiraal *Stopford*, drie almede uitgeruste schepen waren en zijn nog in de zeeën van Indië, vier lagen in de Engelsche havens ree klaar, dat is al hun materieel aan boord hebbende, maar nog onvolledig bemand; en eindelijk waren er vijf in de havens van Groot-Brittanje, waar zij, ook nu nog, als kostschepen, oefenscholen voor de scheeps-artillerie enz. gebruikt worden.

Met het eind der maand maart 1841, had Engeland vier en dertig linieschepen in commissie. De vloot in de Middellandsche zee, die twee linieschepen naar Engeland teruggezonden heeft, om er onttakeld te worden, maar daarentegen eene versterking van vier linieschepen heeft ontvangen twee van welke driedekkers zijn, telt tegenwoordig zeventien linieschepen. Niets is in den toestand van het eskader in de Indische zeeën veranderd, noch ook in dien der vijf schepen, welke binnen de havens tot kostschepen dienen; maar het getal der schepen, die ree-klaar zijn, is tot negen gebragt, waaronder vier driedekkers.

Evenzeer heeft Engeland, hetwelk in de maand September slechts drie groote fregatten uitgerust bezat, er tegenwoordig tien.

Zoodat derhalve, in korten tijd van zeven maanden, de Engelsche admiraliteit negen linieschepen en zeven groote fregatten, elk van vijftig stukken, heeft uitgerust; alleen de bemanning van sommige dier vaartuigen is nog onvoltallig, doch slechts omdat men zuinigheidshalve haar niet voltallig maken wil. Hetgeen niet minder opmerking verdient is, dat de Engelsche admiraliteit al die groote uitrustingen heeft kunnen doen, zonder buitengewone credieten te vragen, zonder eenige andere dan hare gewone hulpmiddelen aan te wenden.

De overige werken daarenboven hebben, onder deze verwonderlijk krachtaanwending niet geleden. Een zeker aantal ligtere vaartuigen en stoomschepen is uitgerust en bemand. Eene linie van stoombooten, die Kanada en de Vereenigde Staten aandoen en aan de koninklijke marine behooren, heeft in den afgeloopen herfst hare dienst begonnen. Die, welke de gemeenschap van Engeland met Zuid-Amerika en de golf van Mexico onderhouden moet, zal weldra in werking zijn. De volbouwing der aangevangene vaartuigen is met geene mindere kracht door gezet: dus, bij voorbeeld verheft zich op de werf, van waar in October ll. de *Royal-Georges* te water gelaten werd, thans weer de *Aboukir* van 90 stukken, welks geraamte voltooid is. Te Devonport is nu laatstelijk een groot stoomschip van 500 paarden kracht, welks bouw in de maand October begonnen was, te water gelaten en men zegt dat het weldra door meer andere van gelijke grootte gevolgd zal worden.

„ Terwijl de koninklijke marine van Engeland zulk eene werkzaamheid aan den dag legt, onderscheidt zich de handels-marine van haren kant door ondernemingen, welke verdienen de oplettendheid tot zich te trekken. Zij vestigt op eenen blijvenden voet de stoomvaart in den Stillen Oceaan; zij vervolkoment Engelands gemeenschap met deszelfs Aziatisch rijk. Eene linie van stoombooten, van 450 paardenkracht, is regtstreeks tusschen Alexandrie en de Engelsche havens aangelegd. Een van de directeuren dier onderneming, de heer *Anderson*, bevindt zich tegenwoordig in Egipte, om er, op den Nijl, eene regelmatige dienst van stoombooten in te rigten, die de rivier misschien tot Thebe

zullen opvaren, en aan de postschepen uit Bombaij zullen veroorlooven, de Roode Zee niet verder dan tot aan de Kosseir op te komen. De reizigers zullen hieruit het voordeel trekken, dat zij eene veel belangrijker en veel aangenamer togt zullen doen dan te voren, en de vaart op de Roode Zee, die meestal zoo moeijelijk is, zal de helft korter worden. Daarenboven zal de maandelijksche brievenmaal uit Indië, in plaats van, zoo als tot nog toe het geval was, alleen de tijdingen uit Bombaij aan te brengen, eerlang van Calcutte vertrekken en Madras, Ceilon en Bombaij aandoen, alvorens naar de Roode Zee koers te zetten. De groote stoomschepen, welke dien weg volgen moeten, zijn reeds in aanbouw. Eindelijk wordt er eene nieuwe poging gedaan, om de regtstreeksche gemeenschap tusschen Indië en Engeland, rondom Kaap de Goede Hoop, te bekorten. Aanstaande zaturdag, den 24 April, zal van Gravesend vertrekken, bestemd naar Calcutta en geen ander punt hoegenaamd zullende aandoen, het 500 tonnen groote schip *Maria*, gebouwd tot de gewone vaart met zeiltuig, maar daarenboven voorzien met eenen stoom-toestel (*Melville's patent propeller*) welke naar welgevallen opgezet en afgebroken kunnen worden, van vermogende hulp moet zijn om de windstilten te boven te komen, welke men gewoonlijk onder de linie ontmoet, en die de overtogten tusschen Indië en Europa zoo aanmerkelijk verlengen.

— Men meldt van Algiers, dat de gevolmagtigden om met *Abd-el-Kader* over de uitwisseling van krijgsgevangenen te handelen, hem in persoon niet gezien, maar met een door hem tot dat einde benoemden khalif gesproken en van dezen vernomen hebben, dat de emir vijfhonderd Franschen tegen vierhonderd Arabieren wil uitwisselen, waartoe binnen veertien dagen te Monzaria zou worden overgegaan, ten zij de voorgenomen groote expeditie hinderpalen aan de uitvoering van dit plan in den weg mogt leggen.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 27 April. Heden nacht is alhier brand ontstaan op de beeklaan in eene beestenschuur, toebehoord hebbende aan wijlen den heer *Linet*, welke schuur, nevens twee koeijen eene prooi der vlammen zijn geworden.

— Bij missieve van Z. E. den minister van binnenlandsche zaken is aan de gewestelijke besturen toegezonden een exemplaar van het werkje, getiteld: *Proeve van onderzoek omtrent het armwezen in ons Vaderland*, hetwelk door den schrijver, den heer *G. Luttenberg*, stedelijk secretaris en lid van het algemeen armbestuur te Zwolle, den Koning is aangeboden. Deze besturen zijn verzocht om, overeenkomstig het verlangen van Z. M., de aandacht der plaatselijke besturen en administratien van de onderscheiden instellingen van weldadigheid bepaaldelijk op dat werkje te doen vestigen. Dien ten gevolge is aan de stedelijke en gemeentebesturen aanbevolen, om hunne aandacht en die van de onderscheiden administratien van instellingen van weldadigheid te vestigen op bovenbedoeld werkje, waarin, naar 's ministers oordeel, vele wenken, voorkomen, van welke door de bedoelde besturen en administratien welligt een heilzaam gebruik gemaakt kan worden tot bevordering van het welzijn der armen, zoodat de bekendwording met dat werkje geene andere dan goede gevolgen kan hebben voor het armwezen in Nederland, hetwelk, door zijne hooge belangrijkheid, overwaardig is om, overeenkomstig den geest en de letter der grondwet, ten onderwerp te strekken van de gestadige en ijverige zorgen van het openbaar bestuur.

GRONINGEN den 26 April. Zaturdag jl. is alhier gearresteerd en naar het burgerlijke- en militaire verzekeringshuis ter dezer stede vervoerd geworden de boekdrukker *J. H. Bolt*, niettegenstaande zeer velen vertrouwden, dat Z. M. de Koning hem gratie zou schenken en de *Arnhemsche Courant* van den 17 April jl. meldt, dat „*de Koning, overtuigd dat de waardigheid der dynastie bij dergelijke vervolgingen* niet kan winnen, en zijne regering liever met blijken van edelmoedigheid willende openen, zou, naar men ons verzekerde, gezind zijn, zoo van deze" (de straf, die *Rienks* is toegedacht) „als van de vroegere straffen tegen den uitgever en de redacteuren van het dagblad uitgesproken, gratie te verleenen."

Tot dusverre is dit echter helaas, niet vervuld geworden, en wij zijn zeer nieuwsgierig te weten, op welke gronden de *Arnhemsche Courant* zulks kon vermelden. (*Tolk der Vrijh.*)

De *Arnhemsche Courant* vermelde zulks op grond van eene mededeeling, haar door een zeer geacht persoon gedaan, die over de zaak met den Koning zelven had gesproken, en meende te mogen opmaken dat Z. M. gezind was tot het verleenen van gratie. Welligt worden dienaangaande nader eenige bijzonderheden medegedeeld. (*Arnh. C.*)

MENGELINGEN.

Crimineel regtsgeding te Peterwaradyn, in Hongarije.

« De heer KYRAAY getuigt, dat hij op zekeren avond toen bij bij eenen zijner vrienden een bezoek had afgelegd, op den grooten weg door eenen man werd aangesproken, die hem zeide: « ALEXIS DIUK en zijne gezellen zullen dezen nacht bij u komen; bereid u om hen goed te ontvangen." De voorzitter der regtbank rigt hier eenige woorden van verwijt aan den getuige, ter zake zijner kleinmoedigheid in het verlaten zijner woning, maar werd afgebroken door het woest geschreeuw der beschuldigden, die alle te gelijk uitroepen: « Hij heeft wijs gedaan van te vertrekken; was hij gebleven, zoo leefde hij thans niet meer."

Deze plotselijke uitbersting van woede schijnt eenen diepen indruk op KYRAAY te maken, die, hoezeer een gewezen kapitein der Oostenrijksche armee, bleek werd, waggelt en uit de zaal gevoerd moest worden.

Een andere getuige wordt nu opgeroepen: het is de eerwaarde priester PHILIBATES, bedienaar der kerk van St. Nikolaas, gelegen op eene steile rots, een half uur van Bolecha, welk dorp het erfgoed is van den edelman RAVITSCHAK, een gewezen majoor in het regement huzaren van Djulaj. Deze geestelijke getuigt hetgeen volgt:

« Den 16e Julij keerde ik van den heer RAVITSCHAK terug, toen een man mij aansprak met de woorden: « ALEXIS DIUK beveelt dat gij dezen avond voor hem en dertig zijner gezellen een maal gereed houdt." Te huis gekomen, deed ik het maal gereed maken, maar droeg tevens zorg den heer RAVITSCHAK te doen waarschuwen, die hierop aan het hoofd van vijftig huzaren verscheen en zich omstreeks de kerk in hinderlaag plaatste. Nog geen uur was verloopen, toen wij in de rigting van Bolecha geweldige vlammen zagen opgaan. — Mijn kasteel staat in brand! riep de heer RAVITSCHAK, snelde heen met zijn volk en liet mij alleen.

« Te middernacht kwam DIUK met zijne dertig man; zij aten met veel graagte, vervolgens (waarschijnlijk als loon voor het genotene) plunderden zij mijn huis geheel uit en drukten mij bij het heengaan, spottenderwijs, eenen dukaat in de hand, mij verzoekende voor de zielen der in het gevecht gesneuvelde Opritzki te willen bidden.

« Ik was het," zegt nu de op zijne beurt geroepen luitenant ROUKKA, « die met zes huzaren te huis gebleven was om het kasteel van mijnen neef RAVITSCHAK te bewaken. Ik was op een kijktorentje geklommen, om, zoo ik kon, te zien wat bij de kerk voorviel, toen ik eensklaps, beneden mij, in den tuin eene bende Opritzki gewaar werd, die met brandende toortsen naar het kasteel renden. In haast plaatste ik mij aan het hoofd van mijn volk, maar bij het eerste vuur, hetwelk de aanvallers gaven, viel ik gekwetst neder en niet dan met groote moeite kroop ik in eenige digte struiken waar ik verborgen bleef en weldra het kasteel zag branden."

Nu legt de heer RAVITSCHAK zelf zijne getuigenis af en verhaalt hetgeen uit de vorige verklaringen reeds bekend is; hoe hij door de list van DIUK naar de kerk van St. Nikolaas gelokt, hoe zijn onverdedigd gebleven kasteel intusschen aangetast en verbrand was, en hoe, terwijl hij terug snelde en, zijne vrouw en kinderen behouden ziende het spoor der roovers meende te vervolgen, deze op hun gemak bij den priester het bestelde avondmaal gebruikten.

Het verder gedeelte der verklaring van dien zelfden heer betreft de wijs, waarop men een deel der bende magtig geworden is. Door middel van eenig geld en belofte van meer, had hij van eenen jood, met wien de hoofdman DIUK in betrekking stond, vernomen, dat deze tot maitres zekere MARTHA MARABAK had, de vrouw van eenen in het gehucht Irjak wonenden zanger der St. Nikolaaskerk, en haar telkens des zaturdags avonds bezocht, wanneer haar man zich naar de kerk begeven had, om er des zondags vroeg zijne dienst te verrigten. Van dit berigt besloot de majoor zich te bedienen om aan DIUK eenen valstrik te leggen. Met zestig huzaren en veertig gewapende boeren begaf hij zich op zekeren zaturdag morgen vroeg naar Irjak, verzekerde zich van MARABAK en deszelfs vrouw MARTHA, en toen hij aan de verbazing en woede van den man bemerkte, dat deze niet in het geheim maar ter goeder trouw was, wapende hij hem met een koppel pistolen, welke de goede man nogtans zorg droeg met zilveren kogels te laden, omdat, zeide hij, DIUK een verbond met de duivel gemaakt had en looden kogels tegen hem geene kracht hadden. Vervolgens werden de gewapenden in het huis en in een naburig boschje verborgen en men wachtte den avond. Het bevel over de boeren was aan den rentmeester van den heer KYRAAY, in zijne oude hoedanigheid van huzaar, geen ongeschikt aanvoerder, opgedragen, en deze zette nu, op verzoek van den majoor, het verhaal voort.

» De kommandant en twaalf man (zegt hij) waren in het huis van MARABAK verborgen, alle uitgangen waren zorgvuldig gesloten, behalve een venster, voor hetwelk men vrouw MARTHA geplaatst had, na haar met de vreesselijkste straffen bedreigd te hebben, zoo zij ondernam aan DIUK het minste teeken van waarschuwing te geven. Wat mij betreft, ik verborg mij op eenigen afstand achter eene haag. Kort na zonnenondergang hoorde ik herhaalde malen fluiten; vervolgens vernam ik de stem van DIUK, die zeer nabij mij scheen te zijn en tegen zijn volk zeide: » Jongens, laadt uwe geweren met een paar kogels en houdt goede wacht; wij gaan naar MARABAK, naar de mooije MARTHA. Toen hoorde ik DIUK verder zeggen: » Blijft nu hier; ik zal alleen in huis gaan." Hij naderde hierop het venster; » Goeden avond MARTHA," vervolgde hij; is het avondeten gereed?... Slaapt gij MARTHA! Wilt gij uwen geliefden DIUK niet antwoorden?" MARTHA gaf nu met eene bevende stem ten antwoord: » Ik slaap niet, maar ik kan geenen roover in mijn huis ontvangen." — Zoo? hebt gij een gril van mij niet open te willen doen, dan zal ik zelf wel weten hoe men eene deur opent;" en ter zelfder tijd stootte hij er heftig aan. De deur ging werkelijk open, maar oogenblikkelijk volgden een schot; DIUK waggelde, deed eenige schreden achterwaarts en zeeg toen in de armen van twee zijner gezellen, die op het hooren van den slag toegeschoten waren. Ons volk rees nu ook uit zijne hinderlagen en na een scherp gevecht, waarin wij acht en de Opritzki twaalf man verloren, gelukte het ons zes en dertig man dier roovers in banden te krijgen, als ook het lijk van hunnen aanvoerder, dat op een kruispad van het bosch begraven werd, tusschen vier wegen, gelijk het voor eenen ellendeling als hij, gebruikelijk is."

De kerkzanger MARABAK, die nu zijne getuigenis moest afleggen, betuigde dat hij niet den minsten wrok tegen zijne vrouw koesterde, want dat DIUK geen mensch maar een booze geest uit de hel was. » Ik heb wel op hem geschoten," zei hij, » maar geloof niet dat ik hem gedood zou hebben, zoo ik geene zorg gedragen had een zilveren kogel, die door een eerwaarden priester van St. Nicolaas gewijd was, in mijn pistool te doen."

Ook zijne vrouw MARTHA, eene fraaije, rijzige brunette met een allerliefst gezigtje, werdt nu als getuige opgeroepen. Zij verklaart met nedergeslagen oogen hoe, zes dagen na haar huwelijk, toen zij eens in het bosch een ruiker wilde bloemen was gaan plukken, DIUK haar aldaar ontmoet was. Zij was destijds 17 en is thans 22 jaren oud, en sedert dien tijd heeft DIUK regelmatig alle zaturdag-avonden een bezoek bij haar afgelegd. Met eene schroomvallige stem, maar met den toon van een vast besluit, voegt zij er eindelijk bij, dat zoo zij slechts de mogelijkheid gezien had om haren geliefde te waarschuwen, zij het zeker gedaan zou hebben, wat haar eigen lot ook had mogen wezen.

Na dat al de getuigen gehoord waren, vraagt de president aan de gevangenen, waar men hunne medepligtigen vinden kon. Uit eenen mond antwoorden de Opritzki. « Onze makkers, onze broeders, zijn in veiligheid, op eene plaats ontoegangelijk voor elk ander dan voor gemsen, arenden en onverschrokken bergbewoners."

« Gij zijt groote boosdoeners zeker," gaat de president voort, « maar door opene bekentenis, zonder achterhoudendheid, kunt gij nog uw lot verzachten."

« Neen! neen! doe ons ter dood brengen; de Opritzki hebben eenen wil om te zwijgen en eenen hals om opgehangen te worden."

Niets uit hen kunnende trekken, gaat de regtbank tot het beraadslagen over, en het publiek wordt verwijderd. Eerst des avonds is het vonnis uitgesproken; vier onderbevelhebbers van DIUK zijn ter dood, de overige 32 tot altijddurenden dwangarbeid veroordeeld. Na de voorlezing van dit vonnis stonden al de Opritzki op en verlieten de zaal, onder het zingen van een berglied, waarvan de laatste strophen, nog langen tijd, na dat de gevangenen vertrokken waren, in de ooren aller aanwezigen weêrgalmden.

Middenprijzen van 20 Maart tot 19 April:		Regten voor de maand Mei: Invoer.	Uitvoer.	Doorvoer.	
Tarwe en gepelde Spelt	f 7,58	f 1,00	vrij.	f 0,20	mud.
Rogge	« 5,32½	» 0,50	»	« 0,05	
Gerst en Mout	« 4,34	« 0,50	«	« 0,05	
Boekweit	« 5,34	« 0,50	«	« 0,05	
Haver	« 2,95	« 0,75	«	« 0,05	
Ongepelde Spelt	« 2,98	« 0,75	«	« 0,05	

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,

den 29. April 1841.

De Nederlandsche Mudde.		De Nederlandsche Mudde.	
O. Walcher. Tarwe	f 7,75	Haver	f 0,00
Nieuwe dito dito	- 7,25	Boekweit	- 0,00
O. Zeeuwsche Tarwe	- 7,15	Zeeuws. Groene Erwten	- 0,00
Nieuwe dito dito	- 6,75	Idem Paardeboonen	- 4,20
Z. Rogge	- 5,60	Idem Duiveboonen	- 0,00
Noordbr. Rogge	- 5,40	Koolzaad	- 14,00
Winter Garst	- 4,50	Kanariezaad	- 0,00
Zomer Garst	- 3,60	Raapolie	f 47,00 p. v.
Walchers. Paardeboonen	- 4,75	Patent-Olie	- 49,50 - -
Idem Bruine Boonen	- 00,00	Lijn-Olie	- 38,00 - -
Idem Witte Boonen	- 00,00	Lijnkoeken	f 10,00 per 100 st.
Idem Witte Erwten	- 0,00	Raapkoeken	- 00,00 - 1000 -
Idem Groene Erwten	- 7,00		

Tarwenbrood het Ned. Pond 16 en een halve cent. Masteluinbrood 15 cent. Roggenbrood 13 en een halve cent.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 30 April. Sedert den 28 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Franke Maria, A. J. Aries, Caroliniensgel, haver; Annette Christine, H. C. Thorée, Stege, garst; America, W. Tolpman, Newyork, katoen rijst en verwhout; Diana, F. Frerichs, Kiel, garst; Fritz, G. T. Range, Stralsund, garst; Elle, P. N. Svarrer, Roeskilde, garst; do Maria, N. N. Svarrer, Biscrup, rogge; The Clington, C. Mantor, Charlestown, katoen; Menio, W. Higgings, Newyork, katoen en rijst; Elisabeth, E. Beekmann, Gothenburg, ijzerwaren; Karen Hedwig, J. Kofod, Koppenhage, garst; Oostfriesland, H. O. Jaapkens, Hooksiel, haver; Oremus, K. M. Bohn, Holbeek, garst; Resolution, M. N. Karebeek, Dantzich, lijnzaad; Martha Annette, P. H. Pauls, Bremen, stukgoederen; Wilhelmine, P. W. Bonnezer, Ruskielden, garst; die Hoffnung, A. Jacobs, Caroliniensgel, haver; Anna Dorothea, P. Carstensen, Tonderen, haver; The Solio, T. Whitcombe, Londen, stukgoederen en passagiers; Elisabeth Maria, J. P. Wahlgreen, Stege, rijst.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Phoenix, G. Küper, ballast, Avontuur; Arfpunce, J. Wallgreen, stukgoederen, Algiers; de drij Sosters, H. Pank, ballast, Aalburg; Georgine, H. C. Andersen, ballast, Odensee; Jeannette, W. Blast, ballast, Nwcastle; Nimrod, J. Hill, stukgoederen, Londen; Morgenstar, J. Appel, ballast, Avontuur.

Ter Drukkerij van C. J. DE SWART.